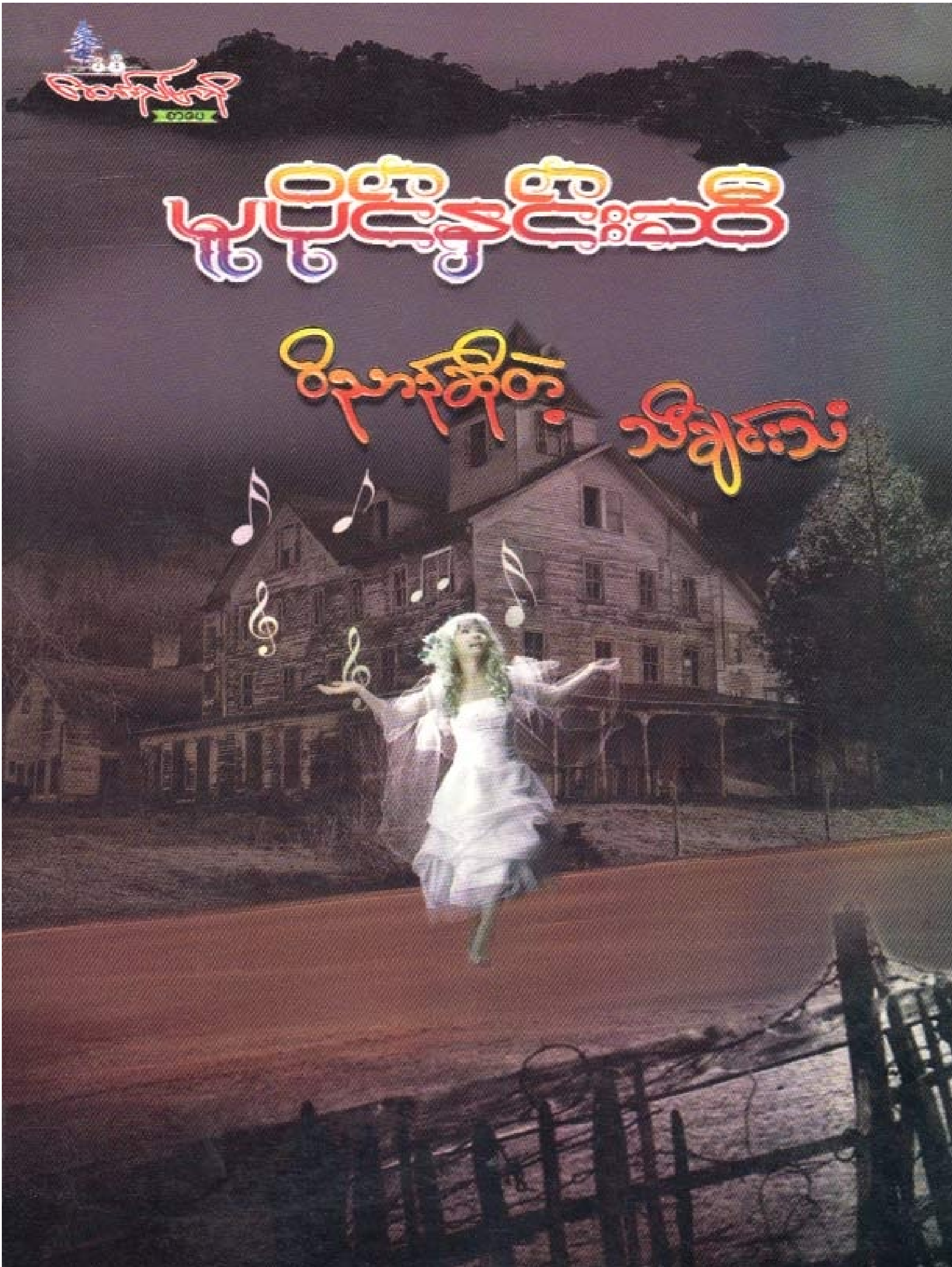
ပုပိုင်နှင်းဆီ
ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ သီချင်းသံ

အခန်း (၁)

တနင်္ဂနွေဈေးနေ့လေးက စည်ကားနေသည်။ မရှုကျင်က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာရပ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေသည်။ သိပ်မကြာပါ။ မနှင်းရီတစ်ယောက် ဈေးခြင်းကိုင်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာကာ...

``မရှုကျင်... ဝယ်လို့ ပြီးသွားပြီလား''

``အေး... ငါ အခုပဲ ပြန်တော့မလို့... ဈေးထဲမှာ ဒီနေ့ ပုစွန်တွေ ပေါတယ်ဟဲ့.. ငါ မရွှေမဲကို စောင့်နေတာ... ငရုတ်သီးစိမ်း မေ့လာလို့ သူ့ပဲ မှာလိုက်ရတာ ... ဒါနဲ့ နင်တို့အိမ်မှာ အမြဲလာတဲ့ ဟို ခပ်ချောချော ကောင်မလေးလေ... သူလာတာ မတွေ့တော့ဘူးနော်''

မနှင်းရီမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ မျက်လုံးမှာတောင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသလားပဲ။ ပြီးတော့မှ ဘေးဘီ ဝဲယာကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ကာ...

``ဘယ်လာနိုင်တော့မလဲ မရှုကျင်ရယ်.. သစ်ရွက်စိမ်းက သေသွားပြီလေ''

``ဟယ်....''

ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေး ဥစ္စာ။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းမယ့်ပုံပါ။ အခု သူ့အစ်မက ပြောလို့သာ ယုံလိုက်ရမှာ... သိပ်ပြီးတော့ မယုံချင်သေးပါဘူး။

``ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာလဲဟင်...''

မရှုကျင်က သိချင်ဇောကြီးစွာဖြင့် မေးတော့ မနှင်းရီက

``ကလေးမွေးရင်းနဲ့ ဆုံးသွားတာ...''

``ဟင်... ဒါဆို သူက အစိမ်းသေနဲ့ သေတာပေါ့...''

မရှုကျင်က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောပြီးမှ လွန်သွားမလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဘရိတ်ပြန်အုပ်ကာ…

``သနားပါတယ်ဟယ်… ငါ့မှာ သူလာလို့ရှိရင် ငေးကြည့်နေရတာ ချောလွန်းလို့လေ…’’

မနှင်းရီမျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲ။ သူ့ညီမအကြောင်း ပြောလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား၊ အိပ်ရေးပျက်တာများလို့ပဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတာလား မဆိုနိုင်ပါ။ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ မရှုကျင်နဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက ကြည့်ချင်တဲ့နေရာကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ထွက်ချသွားသည်။ ဈေးလာတယ်လို့ပြောပြီး သူထွက်သွားတာက ဈေးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာကို…

မရှုကျင်က မနှင်းရီကို ကမန်းကတန်း လှမ်းအော်လေသည်။

``မနှင်းရီ ဘယ်သွားမလို့လဲ… ဈေးလာတာ မဟုတ်လား’’

မနှင်းရီက သူ့အာရုံနဲ့သူမို့ ကြားပုံမရ။ မရွှေမဲတောင် ဈေးက ပြန်လာနေပြီ။

``မရှုကျင် ဘာတွေ လှမ်းအော်နေတာလဲ… ရော့ဒီမှာ ငရုတ်သီးစိမ်း….
’’

``အေး… အေး…. ကျေးဇူးပါပဲကွယ်… မရွှေမဲရေ… နင့်ကို ငါ ထူးဆန်းတာ ပြောပြရဦးမယ်… ဟိုကောင်မလေးလေ မနှင်းရီရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမလေး… သူ့နာမည်… ဘယ်သူ… သြော်.. သစ်ရွက်စိမ်းကို ပြောတာ… သူ သေသွားပြီတဲ့…’’

မရွှေမဲက အရမ်းအံ့သြသွားပြီး…

``ဟုတ်ရဲ့လား မရှုကျင်ရယ်… မသိတာပြောတော့ သူတို့ကို တစ်လောလေးကတင် တွေ့သေးတယ်ဆို…’’

``နင်ကလဲဟယ်... သူ့အစ်မကိုယ်၌ က ပြောသွားတဲ့ဥစ္စား... သူ့အစ်မဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်... မနှင်းရီလေ... ဈေးလာတယ်ဆိုပြီး ဟိုဘက်ကို ထွက်သွားပြန်ပြီ''

``စိမ်းက ဘာလို့သေသွားတာလဲဟင်''

မရွှေမဲက မနှင်းရီကို စိတ်မဝင်စားပါ။ သစ်ရွက်စိမ်းဆီသာ စိတ်ရောက်နေပုံ ရသည်။

``ကလေးမွေးရင်းနဲ့ သေတာလို့ ပြောတာပဲ''

``ဒါဆို အစိမ်းသေ သေတာပေ့ါ... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာတော့ ကျွန်မ သိတယ်... မသိတာလည်း သူတို့လင်မယားကို တွေ့တုန်းက ဗိုက်ကြီးနဲ့လို့ ပြောတယ်... ကျွန်မတို့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားလေး သနားပါတယ်နော်... သူ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်တာ... ကိုမိုးစည်သူတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူးနော်''

``အမယ်လေး ဟယ်... နင်က သစ်ရွက်စိမ်းကို သနားတာလား၊ မိုးစည်သူကို သနားတာလား.. ဖြစ်နေလိုက်တာများ... ငါကတော့ စိမ်းကိုပဲ သနားတယ်... ချောချောလှလှလေးကွယ်''

လူချင်းမတူတော့ အတွေးချင်းကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တူနိုင်မှာလဲ။

မြို့တောင်ဘက်ပိုင်းက သစ်ရွက်စိမ်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးက အိပ်မက်လမ်းလေးထဲမှာ အတော်များများ သိသွားကြပြီ။

မနှင်းရီတို့အိမ်မှာ လှိုင်းထန်နေသည်။ ဦးငွေစိုက်တစ်ယောက် ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်နေသည်။

``နှင်းရီ... နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့ ငါပြောနေတယ်နော်... စိမ်းအကြောင်း နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိစေနဲ့... ဒီတစ်ခါ ငါ ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ကြားလား''

မနှင်းရီက သူ့ကို မပြောသလို ခပ်အေးအေးပင်။ မနှင်းရီသားလေး ပေါက်စီမှာတော့ မထွက်စဖူး ဒေါသတွေထွက်နေတဲ့ အဘိုးကြောင့် အသံပင် မထွက်ရဲဘဲ ကုပ်နေသည်။

``နင့်ကြောင့် ခုတစ်လော ငါ ဘယ်လောက် စိတ်သောက ရောက်ရလဲ... အသက်ကြီးမှ ငါ့မှာ စိတ်ဖိစီးနေရတာ ''

မနှင်းရီ ယောကျ်ားက ပေါက်စီကိုယ်ဝန်နဲ့ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာ။ ပေါက်စီလေးဆို သူ့အဖေ ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတာ ဓာတ်ပုံထဲမှာသာ မြင်ဖူးခဲ့တာ။

သမက်ဖြစ်သူ ဆုံးပြီးကတည်းက ဦးငွေစိုက်ပဲ မနှင်းရီတို့ သားအမိတွေကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။

``ဒါဆို... ကျွန်မက သစ်ရွက်စိမ်းအကြောင်း မပြောရင် ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောရမှာလဲ''

မနှင်းရီက အဖေကို ဘုဘောက်တောလျှင် ပေါက်စီက

``ဟုတ်သားပဲ ဘိုးဘိုးရယ်... အမေ စိတ်ချမ်းသာသလို ပြောပါစေ''

ဟု မဝံ့မရဲလေး ဆိုရှာသည်။ ဦးငွေစိုက်ကတော့

``အေး... နင်တို့သားအမိကတော့ လိုက်လဲလိုက်ပါ့...''

ပြောပြီး အဘိုးကြီးက သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

*

ဆောင်းရဲ့ သင်္ကေတက အေးမြခြင်းနဲ့ နှင်းစက်လေးတွေပေါ့။ ညမှောင်မှောင်မှာ လရောင်ဟာ ကွယ်ပျောက်နေပါသည်။ ဒီည ကင်းစောင့်ဖို့ အလှည့်ကျသူက ကိုဖိုးပုနှင့်အဖွဲ့။ ကိုဖိုးပု ဆိုတာက ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ ကာလသားခေါင်း။

ဒီနှစ်ဆောင်းက အအေးကို ပိုလွန်းသည်။ ညနေစောင်းပြီဆိုတာနှင့် တိုက်လာသည့်လေက အေးစိမ်းနေသည်။ သက်ကြီးခေါင်းချတဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာဆိုလျှင် ပြောဖွယ်မရှိတော့။ ကျောထဲက စိမ့်စိမ့်ပြီး ချမ်းပါသည်။

``ကိုပု… လက်ကျန်လေး မရှိတော့ဘူးလား… ရှိရင် နည်းနည်းလောက် မ,စပါဗျာ''

``နင့်မေကလွှား… သောက်ချင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ထားပါလား၊ ငါလည်း သောက်ချင်လို့ မိန်းမဆီက တိုပြီး ဝယ်ထားရတာ အလကားမရဘူး ကိုယ့်လူ''

ကိုဖိုးပုက သူ့ဂသီအတိုင်း ပိသလေး ဘေးပစ်ပြောပြီး သစ်ရွက်ခြောက်များကို စုပုံကာ မီးရှို့နေသည်။

ဆောင်းလာကရောက်လျှင် နယ်မြို့တွေမှာ အခုလိုပဲ မီးခိုးငွေ့တလူလူ တွေ့မြင်နေကျမို့ အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီးသား ဖြစ်နေတတ်တာ မထူဆန်းပါပေ။

``အေးပေါ့လေ… ခင်ဗျားမှာက တိုစရာလျှိုစရာ မိန်းမတစ်ယောက်လုံးရှိတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လိုကောင်မျိုးက ဒီလိုဆောင်းညတွေဆို စိတ်အားက ခပ်ငယ်ငယ်ရယ်… ထွေးပွေ့စရာမှ မရှိဘဲကိုးဗျ ''

ကိုဖိုးပုသည် ပါးစောင်ထဲသို့ နောက်ထပ် ကွမ်းယာတစ်ယာ ပစ်သွင်းရင် ချက်စူအား

``မင်းအဖြစ်မရှိရင် မရှိဘူးပေါ့ကွာ… ဇာတ်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ့ကို လာငိုပြမနေနဲ့၊ ဒီည မင်းဟင်းချက်ရမှာနော်၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား''

``ချက်စူပဲ ကိုပုရယ်… ကြီးဒေါ်စောရွှေဆီက ကြက်တစ်ကောင် ဆားပြတိုက်လာတယ်၊ ဘူးသီးအလှူရှင်က ဒေါ်ဒေါ်မိ၊ ဟဲ… ဟဲ… ကာလသားဟင်း

ဖြစ်ကရော''

ချက်စူရဲ့ အားတက်သရော ဖြေသံလည်း ဆုံးရော ကိုဖိုးပုက

``ဒါဆို ကျက်ပြီပေါ့''

ဟု အလောသုံးဆယ် မေးလေသည်။ ချက်စူက ညစ်ကျယ်ကျယ်လေသံဖြင့် မေးပုံက

``စားချင်လား''

``အေး''

``ဒါဆို ခင်ဗျား အရက်ပေး''

``သေနာကောင်... အပေးအယူ သိပ်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား''

``ဒါပေါ့ဗျ... ခင်ဗျားမိန်းမတောင် အလကားရလို့လား.... တစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ရတာ ပဲ မဟုတ်လား''

ကိုဖိုးပုတစ်ယောက် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။

``ချက်စူ... ဒါတွေ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ''

``ခင်ဗျား ဂနခံပြီပေါ့... ဟုတ်နေပြီ မဟုတ်လား''

``အင်းလေ... ပေးတော့ ပေးခဲ့တာပဲ.. ဒီပြင်ဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ငါ့အမေရဲ့ ရွှေလက်ကောက်လေးပါ''

ရိုက်မစစ်ရပါဘဲ အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်လာပါသည်။ ကိုဖိုးပုက ချက်စူကို မသထာရေစာ ကျွေးသလို အရက်ပုလင်းကို ဆောင့်အောင့်ပြီး ပေးလိုက်သည်။ ဟိုကောင် ငတ်ကြီးကျတာကလည်း `အပင်း' ထည့်ထားလျှင်တောင်မှ သောက်မည့်ကောင်။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး သာထူးလေးက လက်ထဲမှာ

သဘော်သီးအစိမ်းတစ်လုံး ကိုင်ပြီး ပြေးလာပါသည်။

``ကိုကြီးပုရေ.. ဒီမှာ ကိုရင်ဂန္ဓမာဆီက ရလာတာ သုပ်စားရအောင်''

``မိုက်တယ်ကွာ... ငါပိလေး ဖုတ်လိုက်ပါဦး၊ ပုစွန်ခြောက်လေး ထောင်းထည့်ကွာ၊ ငရုတ်သီးစိမ်း များများထည့်၊ နေဦး... ရှာလကာရည် ကျန်သေးလား''

သဘော်သီးသုပ် အသံကြားသည်နှင့် သွားရည်တမြားမြား ဖြစ်လာသူက ကာလသားခေါင်းပင်။ လမှောင်မှောင်၊ ည မှောင်မှောင်မှာ သူတို့အဖွဲ့က သောက်သူ သောက်၊ ချက်သူ ချက်ဖြင့် တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်နေကြလေသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ပုဆိုးကိုယ် ခေါင်းမြီးပင် ပြန်ခြုံထားလိုက်သေးသည်။

မြေနီလမ်းလေးဟာ အမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။ ထိုစဉ် လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်ဆီမှ ခွေးတစ်အုပ်က ကျက်သရေမရှိစွာ ဆွဲငင်ပြီး အူလိုက်သည်။ ထိုအူသံက ရပ်တန့်မသွားပါ။ အဆက်မပြတ် မရပ်မနား အူနေလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အူနေကြသည်။ သို့သော် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ဒါဆို ခွေးတွေက ဘာတွေ့လို့ ဤမျှ အူနေကြပါသနည်း။ အချိန်ကလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ထွက်တဲ့အချိန်။ မှောင်ကလည်း မှောင်သေး။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အကြောက်တတ်ဆုံးဖြစ်သော သက်မောင်က

``ကျောချမ်းစရာကြီးဗျာ... သောက်ခွေးတွေက ဘယ်လိုအူနေမှန်းလဲ မသိဘူး''

ဟုပြောတော့ သာထူးလေးကပါ

``ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခွေးတွေက သရဲတွေ့လို့ အူတာနဲ့ တူတယ်''

တိုးလျှည်င်သာသော မိန်းတစ်ယောက်၏ အသံက ခွေးအူသံ ကျယ်ကျယ်ကြီးတွေကြားမှ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဘ ဂ xxx သံသရာ xxx ရှည်လျား ထွေပြား မနေမနား xxxx တစ်သွားတည်း သွားကြတာxxx ``ဟော့ကောင်တွေ... ဒီအချိန်ကြီး သီချင်းဘယ်သူ ဆိုနေလဲ မသိဘူး''

``ဟုတ်တယ် ငါလည်း ကြားလိုက်တယ်''

အသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသလို ပီလည်း ပီသလာသည်။

ယောက်ျားကြီး ငါးယောက်ရှိသော ကာလသားအဖွဲ့သည် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်လာသလို

``အို... ဒီခွေးတွေက တစ်မျောင့်၊ ငါ့ဟာငါ သီချင်းဆိုတာ အေးအေးမဆိုရဘူး၊ လိုက်လိုက်ဟောင်နေတာပဲ''

ပီပီသသကြီးကို ကြားလိုက်ရတာ ပါ။ လူက ဘယ်မလဲ၊ လူမရှိပါဘဲ အသံလုံးလေးလေးလေးနဲ့ စကားသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ အသံနှင့်အတူ ခွေးတွေတစ်အုပ်ကြီး ကင်းတဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြသည်။ ခွေးအူသံတွေက လမ်းတစ်လျှောက် လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူက ချက်စူ။ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ အသံဝါကြီးဖြင့်

``သ... သ... သရဲ... သရဲမ''

ဟု အော်သောအခါ ကိုဖိုးပုက အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့်

``ဟုတ်တယ်... သရဲခြောက်တာ... ငါတို့ အခြောက်ခံလိုက်ရပြီဟ''

ကာလသားငါးယောက်မှာ ထိုညက သောက်ထားတာတွေလည်း ပျောက်၊ အာရုံတွေနောက်ပြီး နောက်တစ်ခါ အခြောက်ခံရမည်စိုးသဖြင့် လူစုမကွဲဖို့သာ အာရုံစိုက်နေရသည်။ ယောက်ျားကြီးတွေတန်မဲ့ အပေါ့သွားလည်း တစ်တွဲတွဲ။

``ဟော့ကောင် သက်မောင်၊ ငါ့နား သိပ်မကပ်နဲ့လေ၊ တော်ကြာ မင်းကို ရှူးရှူးတွေ စင်ကုန်မယ်ဟ''

ချက်စူ အပေါ်သွားနေစဉ် အကြောက်လွန်နေသော သက်မောင်က ဖွတ်ထိုးနေသဖြင့် ချက်စူခမျာ ရှူးပင်ဖြောင့်ဖြောင့် မပေါက်ရရှာပါ။ သာထူးလေးက ကလေးပီပီ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီမို့ မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေဟုသာ ထိုင်ဆုတောင်းနေတော့သည်။

ကိုဖိုးပုက ဖြန့်ချီရေးသမားပီပီ ထိုသတင်းကို ဖြန့်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

ဒီနှစ်ဆောင်းက ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် ပိုပြီး အေးနေသလိုပဲ...

ချမ်းချမ်းစီးစိး ဖြစ်နေတဲ့အထဲမှာ မရှုကျင်တစ်ယောက် အိပ်မက်မက်ပြီး တုန်လှုပ်နေသည်။

ချောက်ချားနေသည်။

ဆောင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်တဲ့...။

အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ပြီးရင် ပျောက်သွားရမှာပေါ့... အခုဟာက တစ်ညလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ညလည်း မဟုတ်။ ညတိုင်းနီးပါး မက်နေတော့ အိပ်မက်ထဲက ကောင်မလေးကို သိပ်ကို ရင်းနှီးနေပါပြီ...

သစ်ရွက်စိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အစမှာလည်း သူမကို လွှမ်းမိုးနိုင်သလို အဆုံးမှာလည်း ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်။

စွဲလမ်းမှုကြောင့်လား...

စိတ်ရဲ့ အစွန်းရောက်မှုကြောင်းလားတော့ မသိပါ....

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မရှုကျင်ရဲ့စိတ်ဟာ သစ်ရွက်စိမ်းရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်ကို လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကျရောက်သွားတာ သူမကိုယ်တိုင်တောင်မှ သိချိန်မရလိုက်ပါ။

*

အခန်း (၂)

သုသာန်စောင့် နငယ်နှင့် အစိမ်းရောင်ဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်မ

သုသာမန်စောင့် နငယ်တစ်ယောက် ဇရပ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အကြောဆန့်နေသည်။ အချိန်မှာ ည ဆယ်နာရီခွဲခန့် ရှိပြီ။ လပြည့်ညမို့ လရောင်အောက်မှာ သချႋုင်းတစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။ နငယ် ဒီနေ့အဖို့ တွက်ချေကိုက်သွားပြီ။ တစ်နေကုန် လေးကျင်းတူးလိုက်ရသဖြင့် ခြေတွေလက်တွေ ညောင်းညာနေပြီ။ အရက်ဖြူလေး တစ်ပိုင်းလောက် ဝင်သွားပြီဆိုတော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ။ သူများတွေလို ဟိုတယ်တက်ပြီး ဂမ်းပက်၊ တူးပက် မသောက်နိုင်တော့ အခါအားလျော်စွာ သတိရတိုင်း ဂမ်းနည်းမိသည်။

လူတောမတိုးရဲတဲ့ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင်ကြောင့် သိမ်ငယ်ရသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ရပ်ကွက်ထဲသို့တောင်မှ အရေးကိစ္စမရှိဘဲ မသွားခဲ့ပါ။ သုသာန်ကို အိမ်လုပ်ပြီးနေခဲ့တာ ကြာလှပြီကော…

ညဉ့်ငှက်တွေရဲ့ အော်သံတွေ၊ ပိုးကောင်လေးတွေရဲ့ အသံနှင့် ခွေးအူသံတို့ဟာ နငယ်နှင့် ယဉ်ပါးနေကြပြီ။ ထိုအသံတွေကို နားဆင်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသော နငယ်တစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

အိပ်မှုံစုံမွှားဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ပြီး ရှာသော်လည်း အသံရှင်ကိုကား မတွေ့ရပါ။

``အစ်ကိုနငယ် မြန်မြန်ထပါတော့၊ ကျွန်မအလောင်းကို လာတူးနေကြပြီ… ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်…. တောင်းပန်ပါတယ်… ဟင့်… ဟင့်''

အသံလေးက သေးသေးလေ။ ကြားဖူးနားဝရှိသော မနဲ့လေးအသံဆိုတာ

အဲသလို အသံမျိုးလား။ နငယ်မှာ အိပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး မျက်စိကျယ်လာခဲ့သည်။

``နင်... နင်က ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို လာနောက်နေတာလား၊ ငါ မမူးသေးဘူးနော်... သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့''

``ကျွန်မ နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အောက်လမ်းဆရာနဲ့ သူ့တပည့်တွေ ကျွန်မကို ခိုင်းစားမလို့ စီရင်ကြတော့မယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်းနေတာပါ''

နငယ်တစ်ယောက် သုဘရာဇာ လုပ်စားလာတာ ကြာပြီ။ အခုလို အဖြစ်မျိုးတော့ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ သွေးမကြောင်ပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ကျောချမ်းလာပါသည်။

လူလိုပြောနေသော်လည်း လူကောင်ကြီးကို မတွေ့ရသောအခါ သောက်ထားသောအရှိန်တွေ ပြေသွားပါသည်။

``နင့်... နင့်မြေပုံက ဘယ်မှာလဲ''

``ကျွန်မက အစိမ်းရောင်''

``ဟင်''

``အစ်ကိုနငယ် သိပြီမဟုတ်လား... အမြန်သွားပြီး တားပေးပါနော်''

အစိမ်းရောင်ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ နငယ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို လွှန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်ကမှ သူကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့၏ နောင်ပိုင်းရပ်ကွက်တစ်ခုမှ အစိမ်းသေ သေလာသော မိန်းကလေး... သူ့အကြောင်း အသုဘလိုက်ပို့ကြသူ တော်တော်များများက ပြောကြသဖြင့် နငယ်သိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးမီးဖွားရင်း အသက်ပေးခဲ့ရသော သနားစရာ မိန်းကလေးတဲ့။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူမရဲ့ကလေး၊ သူမရဲ့ မျိုးဆက်လေးတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုရက်သားအရွယ် ကလေးငယ် နီတာရဲလေးနှင့် ကလေး၏ အဖေတို့ကို လူတွေက သနားကရုဏာ သက်နေကြလေသည်။

နငယ်က စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နှစ်တောင့်ထွန်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူကာ သုသာန်၏ အရှေ့ယွန်းယွန်းတွင်ရှိသော အစိမ်းရောင်၏ မြေပုံဆီသို့ အမြန်သွားလေသည်။

သူမပြောသလိုပင် လူသုံးယောက်သည် အလောင်းကို ဖော်ယူထားပြီး ဆေးဖယောင်းတိုင်များ၊ ကြိုးများ၊ အင်းကွက်များဖြင့် လုပ်ငန်းစဖို့ ပြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နငယ်က အချိန်မဆိုင်းဘဲ

``ဟေ့လူတွေ... ဘာလို့ အလောင်းလာဖော်နေတာလဲ... ခုချက်ချင်း ပြန်ထည့်လိုက်စမ်း''

အောက်လမ်းဆရာနှင့် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြပြီး

``ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ လာအမိန့်ပေးနေတာလဲ''

``အေး... သိချင်ရင် ပြောပြရတာ ပေါ့၊ ငါက ဒီသုသာန်စောင့်ပဲ၊ မင်းတို့ဖော်ထားတဲ့ အလောင်းပိုင်ရှင်က ငါ့ကိုလာပြောလို့ ငါလာတားတာ''

နငယ်၏ စကားကြောင့် အောက်လမ်းဆရာဆိုသူက ဦးဆောင်ပြီး ဦးအောင်လစ်ပြေးတော့ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်လည်း ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးပါတော့သည်။

လေတိုက်တိုင်း အလောင်းဆီမှ အော်ဂလီဆန်စရာ အနံ့ကြီးက

အန်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထွက်လာသည်မို့ နငယ်က နှာခေါင်းကို အသေပိတ်ရင်း

``သြော်... အလောင်းတောင် ပုပ်ပွနေပြီ... နင့်မှာတော့ နောက်ဘဝကို မကူးနိုင်သေးပါလား အစိမ်းရောင်ရယ်.... ငါမှမကယ်ရင် နင်လည်း လူမှန်နေရာမှန် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ကဲ... မြေကြီးထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အိပ်ပေတော့... ငါလည်း အိပ်တော့မယ်''

အလောင်းကို မြေကြီးထဲ ပြန်ထည့်၍ မြေဖို့ပြီးနောက် နငယ်က ဇရပ်သို့ ပြန်လာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ညဥ့်ငှက်တစ်ကောင်က နငယ်အနားမှာကပ်ပြီး ထပျံလေသည်။

``အာ... ဒီငှက်က တစ်မျိုး၊ နဂိုကမှ အသည်းငယ်နေရတဲ့အထဲကွာ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ကျမှ သုဘရာဇာ သိက္ခာကျရတယ်လို့၊ ခွီးတဲ့မှပဲ''

ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် ပြောရင်း နငယ်က ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရသေးသည်။ မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်က ပိုပြီးကြောက်ဖို့ ကောင်းပါလား... လူလူချင်းဆို ယှဉ်ပြီးဖိုက်ရဲသည်။ အခုကျတော့....

*

ဘဝသံသရာ သီချင်းရှင် ဘယ်သူလဲ

မရှုကျင်မှာ ညဦးက လက်ဖက်တွေစားပြီး အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဟိုလူးဒီလှိမ့် ဖြစ်လိုက်၊ စိတ်ပုတီးလေးစိပ်လိုက် လုပ်နေသည်။

``တုံ... တုံ... တုံ''

အိမ်အနောက်ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံကို နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ အားလုံး ဆယ့်နှစ်ချက်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပါရောလား။ အိုး… ကြောင်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ… ဘယ်တော့များမှ အိပ်ပျော်မလဲ မသိဘူး။

``ဂျူး… အူး… ဂျူး… အူး….''

သံရှည်စွဲ၍ အူလိုက်သော ခွေးအူသံကြီးက ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ တော်ရုံနှင့် ရပ်မသွားဘဲ အဆက်မပြတ် အူနေသောကြောင့် တစ်ခုခုပဲဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဒီအချိန်ကြီး သူခိုးတွေ ဘာတွေများ ကပ်နေလို့လား။ ဟိုတစ်လောလေးကတင် တစ်လမ်းကျော်မှာ သူခိုးခိုးသွားတာ နည်းနည်းနောနော်မှ မဟုတ်ဘဲ။

အိပ်ချင်စိတ်မရှိသော မရှုကျင်မှာ ပြတင်းတံခါးကို အသာလှပ်ပြီး ချောင်းကြည့်မိသည်။ ဓာတ်တိုင်မှ မီးရောင်ဖြင့် အရာအားလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့နေရသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူနှင့်တူတာဆို၍ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ခွေးတစ်အုပ်ပဲ သောင်းကျန်းနေတာ… ဟော ခွေးတွေက ဂနာမငြိမ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်နောက်ကို ပြေးလိုက်နေပြန်ပြီ။ မရှုကျင် မျက်လုံးတွေ ပိုပြီး ကျယ်လာသည်။

``ခရီးပန်းတိုင် မရောက်မချင်း တစ်ယောက်ဆင်း တစ်ယောက်တက် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ…''

ကျိန်းသေပါသည်။ ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံ။ အသံက သေးသေးလေး။ ခွေးတွေက အူပြန်သည်။ ဒီအချိန် ဘေးနားက အိမ်တွေလည်း အိပ်ကုန်ပြီ။ တရုတ်တွေပေါသော ထိုလမ်းထဲတွင် ညကြီးသန်းခေါင် ဘဂသံသရာသီချင်း ဆိုမည့်သူ မရှိနိုင်ပါ။ ရလည်းရမည်း မဟုတ်ပါ။ မရှုကျင်က ထိုသီချင်းကို ကြိုက်လွန်း၍ မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရပ်ရှင်က နှစ်ခါတောင် ကြည့်ဖူးသည်။

ခွေးတွေက သီချင်းသံနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြသည်။ လမ်းအဆုံးရှိ ဦးငွေစိုက်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခွေးတွေ ရပ်သွားသလို သီချင်းသံလည်း ပျောက်သွားလေသည်။ မရှုကျင်မှာ မသိရလေ စပ်စုချင်လေ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အိမ်က လမ်း၏ အလယ်မှာရှိပြီး ဦးငွေစိုက်တို့အိမ်နှင့် အလှမ်းကွာနေသဖြင့် ထပ်ပြီး မကြားရတော့ပါ။ ထူးဆန်းတာတော့ အတော်လေးကို ထူးဆန်းနေပါပြီ။ ဒီလမ်းထဲမှာ နေလာတာဖြင့် အနှစ်လေးဆယ် ကျော်ပြီး ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။ မနက်စောစောကျမှ အိမ်နီးနားချင်တွေကို မေးကြည့်ရဦးမည်။ သူ့လိုပဲ ကြားကြရဲ့လားလို့....။

*